1.3. Tâbiîn Dönemi

Emeviler devrinin sonlarını teşkil eden dönemdir. Bu dönemde Medine, Mekke, Basra, Kûfe, Şam ve Mısır'da sahabenin öğrencileri olan tâbiîn fakihleri, dinî hayata yön veriyorlardı. Fıkhın alanı genişlemiş, büyük şehirlerde fıkıh meclisleri oluşmaya başlamıştır. Hoca ve bölge farklılığından dolayı ekoller/mezhepler ortaya çıkmıştır.

Tâbiîn döneminde iki fıkıh merkezi ön plana çıkmıştır: **Hicaz (Medine)** ve **Irak (Kufe)**.

Hicazlılara, daha çok hadis ve sahabi görüşüyle fetva verdikleri için ehli eser; Iraklılara ise ağırlıklı olarak içtihat ile fetva verdikleri için **ehli rey** adı verilir. Ehli eserin temsilcisi Medine'de *Said b. Müseyyeb*, ehli reyin temsilcisi ise Kûfe'de *İbrahim en-Nehaî* dir. Daha sonra ehli reyi *İmam Âzam Ebû Hanife* ve ehli eseri ise *İmam Mâlik* temsil etmiştir.

Tâbiîn döneminde yetişen Medineli yedi meşhur İslam hukukçusu vardır. Bu fakihlere, **fukaha-i seb'a** adı verilir. Bu âlimler, fıkıhla birlikte hadis ve tefsir alanında da şöhret kazanmıştır.

Namaz sonrası Mescid-i Nebi'de geleneksel bir fıkıh dersi

NOT EDELİM

Tâbiîn döneminde tanınmış müçtehidlerden bazıları şunlardır:

- Said b. Müseyyeb (Medine)
- Ata' b. Ebi Rebah (Mekke)
- İbrahim en-Nehaî (Kûfe)
- Hasan Basrî (Basra)

BİLGİ KUTUSU

Tâbiîn döneminde *fukaha-i seb'a* adı verilen Medineli yedi fakih şunlardır:

1. Urve b. Zübeyr
2. Said b. Müseyyeb
3. Ebû Bekir b. Abdurrahman
4. Ubeydullah b. Abdullah
5. Harice b. Zeyd b. Sabit
6. Kasım b. Muhammed b. Ebû Bekir
7. Süleyman b. Yesâr

